

Nr 713

Av herr **Svensson** i Vä m. fl., angående socialförsäkringsskyddet för företagare och fria yrkesutövare.

(Lika lydande med motion nr 576 i Första kammaren)

Frågan om socialförsäkringsskyddets anpassning till de speciella önskemål som kan finnas bland enskilda företagare och fria yrkesutövare har varit föremål för diskussion alltsedan lagen om tilläggs pension fastställdes av riksdagen. I 11 kap. 7 § försäkringslagen återfinnes bestämmelserna om möjligheten till individuellt undantagande från försäkring för tilläggs pension. Om undantagande skett skall icke hänsyn tagas till inkomst av annat förvärvsarbete vid beräkningen av pensionsgrundande inkomst. Anmälan om undantagande kan återkallas av den försäkrade. Den som har återkallat anmälan får dock inte ånyo anmäla sitt undantagande. Enligt försäkringslagens 3 kap. 2 § innebär ett undantagande från försäkringen för tilläggs pension att vederbörande även undantages från sjukförsäkringen i vad den avser tilläggs sjukpenningen. Detta innebär i realiteten att den försäkrades sjukpenningklass bestämmes oavsett inkomst av annat förvärvsarbete än anställning.

1958 års socialförsäkringskommitté, som ägnade denna fråga ett ingående intresse, föreslog att tilläggs sjukpenningförsäkringen skulle omfatta även företagarna, som emellertid efter särskild framställning skulle få karenstiden förlängd till 33 eller 93 dagar. Detta blev sedermera också riksdagens beslut. Genom införande av denna differentierade karenstid kan en viss valfrihet sägas ha etablerats när det gäller tilläggs sjukpenningen.

Någon motsvarande valfrihet föreligger dock inte beträffande tilläggs pensioneringen. I realiteten torde det emellertid föreligga ett icke alltför ringa behov bland företagare att göra en klar distinktion mellan riskskydd och åldersskydd. Genom investeringar i det egna företaget kan en enskild företagare skapa reserver som fyller samma funktion ur trygghetssynpunkt som tilläggs pensioneringen. Dessa investeringar kan under företagarens produktiva år kräva så betydande insatser att hans möjlighet att delta i tilläggs pensioneringen är begränsade. Ett riskskydd av den typ som tilläggs sjukpenningen ger kvarstår dock ofta för en företagare som någonting mycket angeläget inte minst med hänsyn till de allmänna risker som positionen som egen företagare kan medföra.

I proposition nr 90 år 1962, genom vilken förslag till lag om allmän försäkring förelades riksdagen, uppehöll sig vederbörande departementschef vid denna

fråga, som han dock under hänvisning till främst de administrativa svårigheter en ökad valmöjlighet skulle medföra icke ansåg sig närmare behöva beakta.

Under de år som gått sedan denna proposition antogs av riksdagen har ett betydande erfarenhetsmaterial kunnat samlas, och det står i dag klart att argumenten för ökade valmöjligheter är minst lika berättigade som tidigare. Det finns uppenbart ett behov av en reform i detta avseende. Det kan inte vara rimligt att vissa grupper i samhället ställs inför valet att antingen anta en anslutningsform som inte svarar mot det faktiska behovet eller avstå från väsentliga delar av systemet. Möjlighet bör följaktligen öppnas till anslutning till tilläggs-sjukpenningförsäkring utan skyldighet till samtidig anslutning till försäkring för tilläggs-pension. Möjligheten att inom tilläggs-pensionsförsäkringens ram ge företagare och fria yrkesutövare ökade valmöjligheter bör också övervägas. Frågan om en reformering av försäkringssystemet i här skisserad riktning bör följaktligen snarast upptagas till prövning.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam prövning och förslag rörande ändrade grunder för socialförsäkringsskyddet för företagare och fria yrkesutövare i syfte att åstadkomma ökade valmöjligheter i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1966

Gustaf Svensson

i Vä

Anders Dahlgren

Sven Vigelsbo

David Gomér

Fritz Börjesson

i Glömminge